

СТ А Н О В И Щ Е

От доц. д-р Ралица Янкова Илкова Петкова – член на научното жури в конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент“ в област на висшето образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право (Наказателнопроцесуално право), обявен за нуждите на Юридическия факултет при СУ „Св. Климент Охридски“, в ДВ, бр. 32 от 09.04.2024 г., с кандидат – гл. ас. д-р Ивайло Асенов Цонков

I. Информация за конкурса

Конкурсът за заемане на академичната длъжност „доцент“ в област на висшето образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право (Наказателнопроцесуално право), е обявен в ДВ, бр. 32 от 09.04.2024 г., съгласно решение на Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. В конкурса участва един кандидат – гл. ас. д-р Ивайло Асенов Цонков.

Със Заповед № РД-38-261/29.05.2024 г. на Ректора на СУ „Св. Климент Охридски“ съм определена за вътрешен член на научното жури за провеждане на конкурса. Съгласно Протокол № 1 от заседание на научното жури за провеждане на конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6. Право (Наказателнопроцесуално право), проведено на 18.06.2022 г., съм определена да изготвя становище, което представям.

II. Информация за кандидата

Ивайло Асенов Цонков е роден през 1962 г. Висшето си юридическо образование получава в СУ „Св. Климент Охридски“. Магистър по право е от 1987 г. В периода 1989 – 1995 г. е научен сътрудник по наказателнопроцесуално право в Института за държавата и правото при БАН. От 1995 г. последователно заема длъжностите „асистент“ (1995 – 1997 г.), „старши асистент“ (1997 – 2000 г.) и „главен асистент“ (от 2000 г. и понастоящем) в катедра „Наказателноправни науки“ към Юридическия факултет на СУ

„Св. Климент Охридски“. От 2014 г. е доктор по право със защитен дисертационен труд на тема „Принципът на състезателността в наказателния процес.“.

Кандидатът има впечатляващ преподавателски стаж. Почти тридесет години ръководи семинарни занятия на студентите по специалността „Право“ в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ по дисциплината „Наказателнопроцесуално право“ с пълна аудиторна заетост. Наред с това активно участва в провежданите семестриални изпити, писмени държавни изпити, кандидатстудентски изпити, учебни и практически стажове.

Ивайло Цонков е утвърден университетски преподавател с близо 30-годишен преподавателски стаж с изключително добро име и безспорен авторитет в академичните среди. Ползва се с изключително уважение и респект от страна на студентите в ЮФ, предвид вложените от него енергия, ентузиазъм и всеотдайност в работата със студентите. Успява да събуди интерес у студентите към преподаваната материя и да ги мотивира да усвояват знанията с много обич, целеустременост и отдаденост. Предвид изложеното убедено считам, че кандидатът е преподавател на много високо академично ниво, изключително добре подготвен и компетентен за заемане на академичната длъжност „доцент“, за която е обявен конкурсът.

Значим е приносът на кандидата за развитието на законодателството и правоприлагането. Бил е член на Консултативния съвет по законодателството към Председателя на 40-то Народно събрание (2007 – 2009 г.). Участвал е многократно в работни групи към Министерството на правосъдието по проекти за изменения и допълнения на НПК и други закони, включително е бил член на екипите, изготвили проектите за съществените реформи в наказателната процедура през 1999 г. (обн. ДВ, бр. 70 от 1999 г., в сила от 01.01.2000 г.) и през 2010 г. (обн. ДВ, бр. 32 от 2010 г., в сила от 28.05.2010 г.). Изготвял е и е представял експертни становища и правни мнения по покани от комисии на Народното събрание, от Конституционния съд, от Общото събрание на Наказателната колегия на Върховния касационен съд и от Прокуратурата на Република България. От 1996 г. и понастоящем е адвокат към Софийската адвокатска колегия.

Ивайло Цонков отдавна е утвърден учен в областта на наказателнопроцесуалното право. Автор е на две монографии и над

двадесет научни студии и статии по наказателно-процесуални проблеми. Съставител е на сборник от научна конференция, организирана от катедра „Наказателноправни науки“ в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Участник е в множество научни и научно – изследователски форуми и конференции.

Интересите на гл. ас. д-р Ивайло Цонков са предимно в областта на наказателнопроцесуалното право и по-конкретно по въпросите за разделението на властите и гаранциите за независимост на съдебната власт, историческата обусловеност на българския наказателен процес от чужди наказателни процедури, институционалните и процедурните фактори, влияещи върху ефективността на наказателния процес, реалното осигуряване на основните права и свободи на гражданите, участващи в наказателния процес, и други. При прегледа на научната му дейност правят впечатление монографичният му труд за присъждане на образователната и научна степен „доктор по право“ – „Теория и практика на съдебното производство по наказателни дела: състезателността в светлината на Европейската конвенция за правата на човека, С., Сиела, 2014, както и статиите: „Поемните лица в българския наказателен процес“ – В: Наказателното правораздаване – традиции и перспективи“, УИ „Св. Климент Охридски“, 2018; „Някои въпроси, свързани със съдебните грешки в процеса на установяване на обективната истина в наказателния процес“ – В: Истина и справедливост в наказателния процес, УИ „Св. Климент Охридски“, 2006; „Въпроси относно наказателнопроцесуалните функции“ – В: Правна мисъл, № 2/ 1994; „Някои въпроси по наказателнопроцесуалните принципи“ – В: Закон, № 1/1994; „Основни форми за построяване на наказателния процес“ – В: Правна мисъл, № 4/1993.

Ивайло Цонков не само че покрива, но далеч надхвърля националните минимални изисквания за заемане на академичната длъжност „доцент“ в Софийски университет, съгласно ЗРАСРБ (чл. 2б) и Правилника за прилагането му (чл. 1а, ал. 1). Видно от представената справка за изпълнението на националните изисквания по чл. 2б от ЗРАСРБ за научна област 3. Социални науки, професионално направление 3.6 Право (Наказателнопроцесуално право) гл. ас. д-р Цонков събира следните изисквани точки по всички групи показатели, уредени в ППЗРАСРБ, както следва: група от показатели А – дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен „доктор“ – 50 точки; група

от показатели В - хабилитационен труд – монография – 100 точки; група от показатели Г – научни публикации – 155 точки; група от показатели Д – цитирания – 200 точки. Общият брой на точките с оглед изпълнените количествени показатели по групи А + В + Г + Д е 505 точки.

III. Информация за представените за рецензиране трудове

За участие в конкурса кандидатът Ивайло Асенов Цонков представя **монографията** „Ревизионното начало и правомощията на въззивната инстанция в българския наказателен процес (исторически, доктринални и практически ракурси)“, С., Сиела, 2024, 564 стр. ISBN 978-954-28-4678-9 (твърди корици); ISBN 978-954-28-4662-8 (меки корици); **студиите** „Правомощието на съда да приложи „закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление“ и стандартите за справедлив съдебен процес.“ – В: 70 години ЕКПЧ – въздействия върху вътрешното право, международното право и правото на Европейския съюз. С., Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2023, с. 273 – 291. ISBN 978-954-07-5801-5 и „Правото на справедлив съдебен процес по чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и някои особености на българския наказателен процес“ – В: Юридически свят, 2015, № 1, с. 50 – 84. ISSN (print): 1311-3488, както и **статии** „Уредбата в НПК, свързана с експертизите, в светлината на практиката на ЕСПЧ (Втора част)“ – В: Правен преглед, 2017, № 9, с. 26 – 38. ISSN (print): 2534-9449 ISSN (online): 2534-9449; „Отново за експертизите и „равенството на оръжията“ в наказателния процес (Първа част)“ – В: Правен преглед, 2017, № 6, с. 16 – 26. ISSN (print): 2534-9449 ISSN (online): 2534-9449; „Промените в НПК – необходими или недопустими? (Втора част)“ – В: Общество и право, 2010, № 2, с. 3 – 22. ISSN (print) : 0204-8523 (съавт: В. Имова); „Промените в НПК – необходими или недопустими? (Първа част)“ – В: Общество и право, 2010, № 1, с. 11 – 26. ISSN (print) : 0204-8523 (съавт: В. Имова); „Въпроси, които поставят промените в чл. 234 и чл. 236 НПК“ – В: Съвременен право, 1998, № 1, с. 37 – 46. ISSN (print): 0861-1815 (съавт.: Е. Трендафилова); „Задържането по НПК и правата на гражданите.“ – В: Правата на човека, 1998, № 1, с. 32 – 44. ISSN (print): 1310-9170 (съавт.: Е. Трендафилова) и „Въпроси относно наказателнопроцесуалните функции.“ – В: Правна мисъл, 1994, № 2, с. 88 – 94. ISSN (print) : 1310-7348.

Рецензираните трудове представляват продължение и доразвитие на научните търсения на кандидата в областта на

наказателнопроцесуалното право. Всички научни трудове, представени за рецензиране, са в областта на наказателнопроцесуалното право, за която е обявен конкурсът.

Сред научната продукция на кандидата особено място заема представения от него хабилитационен труд – **монографията „Ревизионното начало и правомощията на въззивната инстанция в българския наказателен процес (исторически, доктринални и практически ракурси)“**. Монографията е оригинален труд, съдържащ ценни научни приноси.

Обект на научния анализ е т. нар. „ревизионно начало“, както и неговото влияние върху границите на компетентността и върху конкретните правомощия на въззивната инстанция в българския наказателен процес. Авторът анализира обективно съществуващите ограничители за пълното проявление на ревизионното начало във въззивното производство. На основата на този анализ дава обосновани отговори на онези въпроси относно реалните правомощия на въззивния съд, които са спорни или неправилно решавани в съдебната практика. Трудът има подчертано научна стойност, но е и с много голямо практическо значение.

Изследването се характеризира със структура, включваща въведение, две части, включващи общо седем глави, и заключение.

Част първа от изследването, озаглавена „Исторически и доктринални ракурси при изследването на т.н. „ревизионно начало“, е посветена на преглед на историческото развитие на института и на изясняване на някои теоретични въпроси, относими към изследваната материя. Тя се състои от две глави. В първата глава, озаглавена „Ревизионна проверка, начало на жалбата и т.н. „ревизионно начало“, авторът изяснява исторически съществуващите алтернативни подходи за оспорване/проверка на първоинстанционния съдебен акт по наказателни дела. Проследено е утвърждаването на Европейския континент след Френската революция от 1789 г. на т.н. „начало на жалбата“, като алтернатива на ревизионната проверка, типична за следствия (инквизиционния) наказателен процес. Изяснени са причините, довели до утвърждаване на началото на жалбата в българската следосвобожденска наказателна процедура и предимствата на това начало пред ревизионната проверка. Изследвана е появата и утвърждаването на т.н. „ревизионно

начало“, неразривно свързано със същностно преформатиране на досоциалистическото въззивно производство в социалистическото второинстанционно производство. Предмет на втората глава, озаглавена „Съотношение на ревизионното начало с други процесуални понятия и институти“, е теоретичното изясняване на правни институти, близки до ревизионното начало и съпоставката им с последното.

В част втора от изследването, озаглавена „Действието на ревизионното начало във въззивното производство и правомощията на въззивната инстанция“, авторът разглежда, с нужната детайлност и задълбоченост, различни практически проблеми, свързани със законовата уредба и с правоприложната практика и изяснява влиянието на ревизионното начало върху обема и съдържанието на правомощията на въззивната инстанция. Тази част е структурно изградена от пет глави. В глава първа, „За т.н. „пълно проявление“ на ревизионното начало във въззивното производство“, авторът анализира основните насоки, в които ревизионното начало разширява пределите на въззивната проверка върху правилността на първоинстанционния съдебен акт. Във втора глава гл. ас. д-р Ивайло Цонков изследва зависимостта на пределите на въззивната проверка от фактическите и правните рамки на обвинението, повдигнато пред съда. Глава трета от монографичното изследване е посветена на компетентността на въззивния съд да установява и отстранява допуснати съществени процесуални нарушения, както на досъдебна, така и на съдебна фаза. Особено внимание авторът отделя на усложненията и спорни въпроси във връзка с т.н. „втори въззив“ Критично е анализирана установената съдебна практика, като подробно е обосновано разбирането, че в редица аспекти тя не е в хармония с НПК. В четвърта глава са дискутирани различни аспекти на забраната за влошаване на положението на подсъдимия и на законовите изисквания за нейното преодоляване. Последната, пета глава, от втората част на монографията е посветена на въпроса за съответствието със стандартите на справедливия съдебен процес на едно специфично правомощие, с което разполага въззивната инстанция – в постановения от нея акт да приложи различна, непредявена на подсъдимия, правна квалификация на процесните факти, ако тази квалификация представлява закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление. Предложени са както принципно нов подход при решаване на проблема, така и конкретни промени в НПК,

осигуряващи стандартите на справедливия съдебен процес. Обект на анализ е и решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-175/22.

Изданието е с общ обем от 562 страници; справката за литературните източници съдържа 156 заглавия на български и на чужд език; бележките под линия са 733 на брой; цитиранията са коректни; посочени са релевантните нормативни актове и съдебна практика. Направени са предложения *de lege ferenda*.

За участие в конкурса кандидатът е представил две студии и седем статии.

В студията **„Правомощието на съда да приложи „закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление“ и стандартите за справедлив съдебен процес“** е анализирано правомощието на съда в българския наказателен процес със самата осъдителната присъда да приложи закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление. Авторът е направил критичен анализ на изменения в чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК от 2011 г. В съответствие с решението на Европейския съд по правата на човека по делото „Пенев срещу България“ от 2010 г. е предложил принципно нов подход при решаване на обсъждания проблем, осигуряващ стандартите на справедливия съдебен процес.

В студията **„Правото на справедлив съдебен процес по чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и някои особености на българския наказателен процес“**, авторът е разгледал някои най-важни аспекти на справедливия съдебен процес по чл. 6 от КЗПЧОС. В светлината на практиката на ЕСПЧ е анализирал различни решения на българския законодател и на националната съдебна практика. Направил е съответни предложения *de lege ferenda*.

В статията **„Уредбата в НПК, свързана с експертизите, в светлината на практиката на ЕСПЧ (Втора част)“**, гл. ас. д-р Ивайло Цонков е анализирал основните причини, които могат да доведат до липса на неутралност на вещото лице в българския наказателен процес. Обосновал е, че процесуалните права на обвиняемия/подсъдимия и на неговия защитник не са достатъчни, за да компенсират по подходящ начин и в достатъчна степен законовите възможности на прокурора да назначава вещи лица и да им възлага експертизи в досъдебното производство, респ. да използва пред съда както писмените заключения на тези експерти, така и допълнителните им устни разяснения при техния

разпит по време на съдебното следствие. Направил е препоръки относно организацията и провеждането на досъдебната и на съдебната фаза на процеса, които да допринесат за осигуряване в българския наказателен процес на „равенство на оръжията“ и реална състезателност между обвинението и защитата на полето на експертните знания.

В статията **„Отново за експертизите и „равенството на оръжията“ в наказателния процес (Първа част)“**, предмет на изследване е асиметричността във възможностите на държавното обвинение и на защитата при използване на експертни знания по наказателни дела от общ характер. Очертани са основни стандарти, произтичащи от правото на КЗПЧОС и практиката на ЕСПЧ, които са относими към експертизите, експертите и експертните заключения. Обсъдена е относимостта към експертите и към експертните заключения на двете гаранции за справедлив съдебен процес, произтичащи от чл. 6, § 3, б. „d“ от КЗПЧОС. Формулирани са конкретни препоръки към законодателя и към съдебната практика.

В статията **„Промените в НПК – необходими или недопустими? (Първа част)“** (съавт.: В. Имова), авторите разглеждат измененията в наказателнопроцесуалния закон, със ЗИДНПК, обн., ДВ, бр. 32 от 2010 г., в изготвянето на проекта на които са взели активно участие. Критикувана е законовата забрана за съдебните състави, действащи в съдебната фаза на процеса, при произнасяне относно мярката за неотклонение „задържане под стража“ да преценяват наличието на обосновано предположение, че подсъдимият е извършил престъпление. Обосновава се необходимостта от фигурата на резервния (запасния) защитник и съответствието ѝ с Конституцията на Република България и с КЗПЧОС. Представени са аргументи за необходимостта да се допусне разпит от съда на разследващия орган като свидетел.

В статията **„Промените в НПК – необходими или недопустими? (Втора част)“** (съавт.: В. Имова), авторите продължават прегледа на измененията в наказателнопроцесуалния закон, със ЗИДНПК, обн., ДВ, бр. 32 от 2010 г., в изготвянето на проекта на които са взели активно участие. Акцентът е поставен върху практически най-значимите промени както в досъдебната фаза (необходимостта от отмяна на чл. 234, ал. 7 и на глава 26 от НПК), така и в съдебната фаза на процеса (необходимостта от изменения в чл. 279 и чл. 281 НПК, в резултат на които да стане възможно

прочитане на показания на свидетел и обяснения на обвиняем, дадени пред орган на досъдебното производство; изменение на чл. 287, ал. 1 НПК с цел разширяване на възможностите за изменение на обвинението при първоинстанционното съдебно следствие; редуциране на възможностите на въззивната и на касационната инстанция за връщане на делото на прокурора в досъдебното производство; и др.).

В статията **„Въпроси, които поставят промените в чл. 234 и чл. 236 НПК“** (съавт.: Е. Трендафилова), авторите разглеждат измененията на чл. 234 и чл. 236 от НПК, приети през м. август 1997 г. с цел да се ускори системата на наказателното производство и тя да е по-ефективна. Основната тема на статията са различните проблеми, които тези законови промени биха могли да предизвикат в правоприложната практика. Разгледани са колизиите между съществуващата и новата правна уредба. Направени са някои предложения *de lege ferenda* за по-добро регулиране на взаимоотношенията между прокурорите и разследващите органи в досъдебната фаза на наказателното производство.

В статията **„Задържането по НПК и правата на гражданите“** (съавт.: Е. Трендафилова), авторите се спират на един от най-важните въпроси на защитата на правата на човека – задържането на заподозрян и мярката за неотклонение „задържане под стража“, уредени в НПК. Разгледани са и критично оценени правните основания за арест и задържане под стража и сериозните въпроси, които те повдигат. Специално внимание е отделено на новата разпоредба на чл. 152, ал. 3 от НПК, установяваща максимален срок на задържане под стража от една или две години в случаите, когато предвиденото наказание е лишаване от свобода за повече от 15 години, доживотен затвор или смърт. Обсъждайки различни проблеми, които могат да възникнат на практика във връзка с прилагането на член 152, авторите правят предложения *de lege ferenda*.

В статията **„Въпроси относно наказателнопроцесуалните функции“**, авторът разглежда различни аспекти на теоретичното понятие за наказателнопроцесуални функции. Аргументира, че то следва да бъде доразвито, като бъде съобразено и със субекта, осъществяващ наказателнопроцесуална дейност. Разграничава „функции в абстрактен смисъл“ и „функции в конкретен смисъл“. Обосновава, че дейността по събиране и проверка на доказателствени материали има както самостоятелно и важно значение за процеса, така и съществени

специфики. Поради това отказът тя да бъде разглеждана като отделна процесуална функция ограничава възможностите за пълно и детайлно представяне на многообразието на наказателно-процесуалната дейност.

IV. Оценка на научните и научно-приложни резултати и приноси на дисертационния труд

Монографията представлява несъмнен и съществен принос в наказателноправната теория.

Хабилитационният труд на кандидата представлява първото в българската наказателнопроцесуална теория цялостно монографично изследване по проблемите на ревизионното начало и отражението му върху границите на компетентността и върху правомощията на въззивната инстанция в българския наказателен процес.

Анализирани са обективно съществуващите ограничители за „пълното проявление“ на ревизионното начало във въззивното производство. На основата на този анализ са дадени обосновани отговори на онези въпроси относно реалните правомощия на въззивния съд, които според автора са спорни или неправилно решавани в съдебната практика. Направени са и редица предложения за бъдещи промени в НПК, които биха могли да оптимизират наказателната процедура като цяло и по-конкретно регламентацията на въззивното производство.

Особено внимание заслужава прокараното стриктно разграничение между ревизионното начало в наказателния процес, от една страна, и официалното начало, както и инструкционното и служебното начало, от друга. Авторът подробно и задълбочено аргументира тезата, че ревизионното начало има самостоятелно място и роля в наказателно-процесуалната теория, т.е. не съвпада с нито едно от останалите три начала, нито се поглъща от кое да било от тях.

Ценен и изключително значим за теорията и практиката е приносът на автора при очертаване правомощията на въззивната инстанция по наказателни дела, особено в някои спорни за практиката и теорията хипотези. Изяснени са и някои спорни въпроси относно т.н. „втори въззив“ (въззивното производство по чл. 335, ал. 3 от НПК), като на критичен анализ и обсъждане е подложена противоречивата практика на

съдебни състави на ВКС, като е изразена мотивирана позиция на автора по тези въпроси.

От особена важност е трудът, в частта му, в която авторът аргументира разбирането си за особената тежест на едно от т.н. „абсолютни процесуални нарушения“ – незаконният съдебен състав. Авторът поддържа, че това нарушение опорочава всяко едно наказателно-процесуално правоотношение, страна в което е незаконният съдебен състав, поради което и първоинстанционно производство, проведено от незаконен състав, е практически равнозначно на непроведено производство. Тази авторова теза безусловно ще допринесе за развитието на правоприлагането.

От безспорно значение за наказателнопроцесуалната теория и за правоприлагането се явява трудът, в частта му, в която авторът разглежда подробно и задълбочено правомощието на въззивната инстанция да приложи „закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление“ – в светлината на съдебната практика на националните съдилища и на практиката на ЕСПЧ и СЕС, и разграничава две съществено различни групи от хипотези, при които въззивната инстанция упражнява това свое правомощие, като обсъжда и възможността при някои хипотези да се достигне до противоречие със стандартите за справедлив съдебен процес, установени с чл. 6, § 3, б. „а“ и б. „b“ от КЗПЧОС.

Изключително високото теоретично ниво на изследването е удачно съчетано с практическото му значение. За пръв път в доктрината е представено подобно цялостно и изключително задълбочено изследване на ревизионното начало и правомощията на въззивната инстанция в българския наказателен процес. Изследването ще допринесе изключително много за правилното тълкуване и прилагане на закона от практикуващите юристи и за уеднаквяване практиката на съдилищата при упражняване на техните правомощия. Изводите на кандидата са с важно научно, но и научно – практическо значение.

Убедено може да се твърди, че кандидатът е концентрирал научните си търсения в областта на актуалната днес проблематика на правомощията на въззивната инстанция в българския наказателен процес. Оттук и изводът, че изследването е особено актуално и би могло да допринесе съществено за развитието на законодателството и за правоприлагането.

Цenen принос има кандидатът при формулиране на препоръки *de lege ferenda*. Възприемането им би могло да доведе до осъвременяване и усъвършенстване на наказателнопроцесуалното законодателство.

Представените за участие в конкурса статии и студии, публикувани в редактирани колективни томове, също се характеризират със значими научни приноси и безусловно ще допринесат за развитие на наказателнопроцесуалната теория и правоприлагането.

V. Обща оценка на научните и научно-приложните приноси и препоръки

Представените за участие в конкурса научни трудове на гл. ас. д-р Ивайло Асенов Цонков – както хабилизационния труд, така и останалите, по качества не само отговарят, но и надхвърлят изискванията на закона. В тях се съдържат многобройни и ценни научни приноси. Кандидатът убедително демонстрира своите възможности да формулира и аргументира задълбочено научните си тези. Съдържащите се в трудовете изводи, обобщения и предложения *de lege ferenda* имат не само научно, но и голямо практическо значение, защото не са самоцелни, а изцяло са съобразени с обществените нужди и съдебната практика.

Научната работа на кандидата недвусмислено сочи, че гл. ас. д-р Ивайло Цонков се отличава със способност да изследва всестранно и задълбочено наказателнопроцесуална проблематика, да предлага адекватни и значими за правоприлагането решения в насока осъвременяване и усъвършенстване на наказателнопроцесуалното ни законодателство. Кандидатът е дългогодишен преподавател по наказателно право и се ползва с доверието, обичта и уважението на колегите си и на студентите.

VI. Заключение

В заключение правя извод, че цялостната оценка на преподавателската дейност и научна работа на кандидата за академичната длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6 Право, специалност „Наказателнопроцесуално право“ гл. ас. д-р **Ивайло Асенов Цонков** отговарят на изискванията на чл. 24, ал. 1 от Закона за развитието на академичния състав в Република България, поради което

давам категорично положително заключение и убедено считам, че уважаемото научно жури следва да предложи на Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ гл. ас. д-р Ивайло Асенов Цонков да бъде избран да заеме академичната длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6 Право, специалност „Наказателнопроцесуално право“ в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“.

Член на научното жури по конкурса:

(доц. д-р Ралица Илкова)

София, 15 август 2024 г.